

γερθῶσι τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη κατὰ τῆς Γαλλίας. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀποδίδω εἰς τοῦτο τόσην μεγάλην σημασίαν. Ὅχι· ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἐξεγερθῆ διὰ τὴν τιμωρήσῃ τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ μὲ ἐκήρυξε σύζυγόν του. Ἀπλῶς καὶ μόνον ἀπαρέσκει εἰς τὸν κύριον Λουδοῦκὸν νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν Γαλλίαν βασιλίσσα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια· ἄς μὴ ἐξέλθωμεν ἀπὸ αὐτῆν.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὅμως ὁ Μάξιμος ἠλπίζε νὰ μὴ συναντήσῃ τὸν φλύαρον ἐκεῖνον θυρωρόν, ὅστις θὰ τὸν ἐπλησίαζε βέβαια καὶ θὰ τοῦ ἔλεγε περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ ἀγρίου γειτόνός του.

Ἄμα εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, εἶδεν ἀμέσως ὅτι ὁ θυρωρὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ.

— Καὶ περνᾷς συχνὰ ἀπὸ δῶ, γιὰ νὰ πᾶς εἰς τὸ γραφεῖον; ἠρώτησεν ἀδιαιφύρως.

— Ἐτσι κί ἔτσι, ἀπεκρίνατο ὁ Γῶγος. Περὶ σύντομα εἶνε ἀπὸ τὸ μπουλβάρ Μαζέρμπ, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς πέρνω τὸν περὶ μακρινὸν δρόμο. Ὅταν θέλω νὰ σκοτώσω τὸν καιρὸ μου, πᾶω ἀπὸ τὴν λεωφόρον Βιλλιέρ, τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ, τὸ πάρκ Μονσώ, τὴν λεωφόρον Μεσσίνης. Παίζω τῆς ἀμάθαις καὶ ἀπὸ κεί πᾶω τὴν ὁδὸν Μιρομενίλ, τὸ μπουλβάρ Ὀσμάν καὶ ἀπὸ κεί εἰς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης.

— Λοιπὸν εἰς ἓνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους σοῦ ἔτυχε ἐκεῖνη ἡ συμφορὰ.

— Ἄπορεϊ.

— Εἶν' εὐκόλον νὰ γνωρίσῃς τὸ μέρος, ἂν σ' ἐπῆγαινα;

— Δὲν πιστεύω. Ἡ μάμμη μου λέγει πῶς μ' εὐρῆκαν εἰς τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ, καὶ ἤμουν ἔξαπλωμένος 'ς τὴν γραμμὴ τοῦ τράμβαῦ. Βέβαια, δὲν ἐπῆγα ἐγὼ νὰ ἔξαπλωθῶ ἐκεῖ πέρα. Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμε πῶς μ' ἐπῆγαν.

— Γιὰ νὰ σὲ ἔξοικιάσῃ, καὶ μὲνε Γῶγο. Ἐχεις λοιπὸν ἐχθρούς;

— Ἄπορεϊ, μὰ γὼ δὲν ζεύρω κανένα.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν εἶχον φθάσει πρὸ τοῦ μεγάρου, ὅπου ἄλλοτε εἶχε καταφύγει ἡ προβληματικὴ κυρία Σερζάν.

Ὁ Μάξιμος ἔστη θεωρῶν τὴν πρόσοψιν.

— Διαβόλε! εἶπε, νὰ ἔνα ὠραῖο σπίτι. Προτιμῶ νὰ κάθημαι ἐδῶ, παρὰ εἰς τὸν ὁδὸν Σατωδῶν. Τὰ παράθυρα εἶνε κλειστά, καὶ φαίνεται πῶς ἐνοικιάζεται. Σὺ, ποῦ εἶσαι γείτονας, ζεύρεις τίνας εἶνε;

Ὁ Γῶγος δὲν ἀπεκρίθη. Παρετῆρει τὸ μέγαρον μετὰ μεγάλης προσοχῆς, θλιβὼν τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός.

Εἶνε ἡ συνήθης κίνησις ἵνα συλλάβῃ τις ἀφιπταμένην ιδέαν, καὶ ὁ Μάξιμος εὐχαρίστως ἔβλεπεν ὅτι τὸ σχέδιόν του ἐπετύγγανεν.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ὁ Γῶγος, δὲν νοικιάζεται. . . κλειστὸ εἶνε, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει. . . κάποιος εἶνε μέσα.

— Ποιὸς λοιπὸν;

— Ὁ Λαδίσλας δά. Ἐκεῖνος ὁ κόκκινος ἵπποκόμος ποῦ γυμνάζει τ' ἄλογα ἐκεῖ κάτω.

— Τ' ἄλογα! ποιὰ ἄλογα;

— Τ' ἄλογα τῆς κυρίας.

— Καὶ πῶς τὴν λέν' αὐτὴν τὴν κυρίαν;

Ὁ Γῶγος ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, καὶ ἐψιθύρισε κύπτων τὴν κεφαλὴν:

— Δὲν ζεύρω πλεῖα.

Ὁ Μάξιμος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν δι' ἄλλου τρόπου.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε, τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν Λαδίσλαν;

— Ὅχι καὶ πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ Γῶγος. Τὸν εἶδά δυὸ ἢ τρεῖς φορὰς, καὶ νὰ σοῦ πῶ πολὺ ἦτανε, γιὰτὶ δὲν μοῦ κάνει γουῆστο.

— Ποῦ τὸν εἶδες;

— Δὲν θυμοῦμαι.

— Ἐδῶ ἴσως.

— Ἄπορεϊ.

— Ἐμῆκες εἰς τὸ σπίτι του μέσα;

— Ὅχι, μοῦ κλεισε τὴν πόρτα κατὰ μούτρα.

— Τὰ συνειθισμένα του, ἐψιθύρισε ὁ Μάξιμος. Εἶχες λοιπὸν καμμιά δουλειὰ μαζὺ του ποῦ πῆγες νὰ τὸν βρῆς;

Ὁ Γῶγος ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶπεν:

— Φθάνει πειὰ μὴ μ' ἐρωτᾶτε. Ἡ κεφαλὴ μου σκοτίσθηκε.

Ὁ Μάξιμος ἔκρινεν ἀνωφελὲς νὰ ἐπιμείνῃ. Ὁ Γῶγος πραγματικῶς εἶχε στιγμὰς φωταυγείας, ἀλλὰ πολὺ ταχέως τὸ πνεῦμά του ἐσκοτίζετο, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ δώσῃ ἀκριβῆ τινα πληροφορίαν.

Ὁ ἀνεπιόσ τοῦ κυρίου Δορζέρ ὅμως παρεδέχετο ὅτι τὸ σύστημα τὸ ὁποῖον ἠσπάσθη ἦτο κάλλιστον.

Τὸ παιδίον ἐπαναβλέπον ἀντικείμενα ἀναμνηστικὰ αὐτῷ τὸ παρελθὸν ἐπανεύρισκε τὴν μνήμην φεύγουσαν πάλιν μετ' οὐ πολὺ.

Οὕτως, ἀνεμνήσθη τοῦ πείσματος καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς ἀρκούδας τῶν Καρπαθίων, καὶ ἔπρεπε νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι εἶχεν ἄλλοτε γνωρίσει τὸ αἰνιγματικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον.

Καὶ ποῦ; Ἡ μνήμη δὲν τὸ ἐβοήθει εἰς τοῦτο. Διατί; Διότι ὁ κλονισμὸς τὸν ὁποῖον νῦν ὑφίστατο δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρὸς.

Ὁ ἐγκέφαλός του ἦτο ὡς τὰ ἰδιότροπα ἐκεῖνα ὠρολόγια, τὰ ὁποῖα σταματῶσιν, ἀλλ' ἐπαναρχίζουσι πάλιν ἐργαζόμενα ἅμα τὰ κίνησις τις βιαίως.

Διὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ δὲ ἡ συγκίνησις τοῦ Γῶγου ἔπρεπε νὰ προσβάλλῃ τὰ ὁμματα τοῦ ἐνδιαφέρουσα σκηνῆ.

— Εἰς τοῦ θεῖου μου θὰ εὐρῶ, ὅ,τι ζητῶ, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος. Ὅθ' τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ.

— Ἐνα πράγμα μονάχα δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ μου, ἐπανέλαβε λέγων ὁ Γῶγος. Τὸν γάτο τοῦ γέρω καραγκιόζη.

Ἐτρεχα ἀπὸ πίσω του ὡς τὰ ὄχυράματα, καὶ στοιχηματίζω πῶς θὰ πνίγηκεν εἰς τὸν Σηκουάνα.

Ἄ! μὰ δὲν ζέρετε πῶς ἐγέλασα. Ἐπῆγα 'στὸ γραφεῖο τρία τέταρτα ὕστερα ἀπὸ τὴν τακτικὴν ὥρα καὶ ὁ κύριος Βινορὺ μοῦ τράβηξε κατσάδα. . . θὰ τοῦλεγε τοῦ θεῖου σας νὰ μὲ διώξῃ ἂν δὲν τὸν παρακαλοῦσε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Εἶνε φίλος σου; ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ;

— Ναί, πολὺ. Καί' στη φωτιὰ ἔπεφτα, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Δυστυχῶς δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη μου.

— Μπᾶ! πάντα ἔχει κανεὶς τὴν ἀνάγκη τοῦ ἄλλου, ὅσα μικρὸς καὶ ἂν ἦνε. Ἐεύρεις τοὺς μύθους τοῦ Λαφονταίνου.

— Ἐέρω τὸν Μύρμηκα καὶ τὸν Τζιτζικα.

Ἐέρω τὸ: Ὁ κύρ κόρακας μὰ μέρα σ' ἔνα δένδρο καθισμένος. Τ' ἄλλα δὲν εἶχα καιρὸ νὰ τὰ μάθω. . . μὰ σιγὰ - σιγὰ καὶ ἐκεῖνα.

— Καὶ τὴν κόμησσαν Γιάλτα τὴν ζεύρεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Μάξιμος πορευόμενος μετὰ τοῦ Γῶγου πρὸς τὴν λεωφόρον Βιλλιέρ.

Τὸ ἀναμνηστικὸν ἀποτέλεσμα ἐκ τῆς θέας τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Ζουφρουὰ ἀπέτυχε, καὶ ἔπρεπε νὰ προστρέξῃ εἰς ἄλλα μεγαλείτερα μέσα.

— Θαραῶ πῶς τὴν ζεύρω, ἀνέκραξε τὸ παιδίον· εἶνε φιληνάδα τῆς μάμμης μου.

Ἡ πληροφορία ἦτο καλὴ καὶ ὁ Μάξιμος ἐπωφελήθη.

— Ἐπῆγες λοιπὸν σπίτι τῆς; εἶπε μὲ ἄφροντι ὕφος.

— ὦ! πολλὰς φορὰς μάλιστα. Καὶ τί ὠραῖα ποῦ εἶνε σπίτι τῆς, εἰς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ. Περὶ πολλὰς εἰκόνας ἔχει ἐκεῖ πρᾶ ὁ μουσεῖο, καὶ οἱ ὑπηρεταί τῆς μοιάζουν μὲ ὑπουργούς. Καὶ δὲν εἶνε διόλου ὑπερήφανη ἡ κόμησσα. Ὅποτε πᾶγω νὰ τὴν δῶ, μοῦ δίνει νὰ φάγω κατὶ παράξενα πράγματα. Ἐχει ἀγὰ ἀπὸ ψάρια, ποῦ τὰ τρῶνε ἀπάνω 'στὸ ψωμί μαζὺ μὲ τὸ βούτυρο.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ὑποδεικνύειν τὸ χαθιάρ, τὸ ἐθνικὸν φαγητὸν τῶν Ρώσων, ἐπροξένησε μειδίαμα εἰς τὸν Μάξιμον ἐξακολουθήσαντα ἐν τούτοις τὰς ἀνακρίσεις του.

— Καὶ τί σοῦ λέγει, ἅμα πᾶς νὰ τὴν δῆς;

— Γιὰ κάθε τι. Μ' ἐρωτᾷ ἂν ἡ μάμμη μου εἶνε εὐχαριστημένη καὶ ἂν περνῶ καλὰ εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Μ' ἐρωτᾷ γιὰ τὴν δεσποινίδα Ἀλικην, γιὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. . . γιὰ ὅσους ἄλλους μ' ἀγαποῦνε.

Καὶ νὰ δῆτε τὴν τελευταίαν φορὰ ποῦ τὴν εἶδα, ἦτανε. . . ἂ! μὰ. . . πάλι τὰ λησμονήσα. Ἐθυμοῦμαι μόνον πῶς ἦτανε ἄρρωστη, ἀπάνω σ' ἓνα ὠραῖο βασιλικὸ κρεβάτι. Ἄ! ναί! μ' ἐρώτησε διὰ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Καὶ σὺ τί τῆς εἶπες;

— Ναί, μὰ δὲν θυμοῦμαι θαραῶ πῶς δὲν τῆς εἶπα τίποτε γιὰτὶ εἶχα τρεῖς ἢ τέσσαρες μέραις νὰ δῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Θα εύχαριστηθῆς πολὺ ἂν τὸν ἔξαναδῆς ;

— Ναί, πολὺ.

— Πᾶμε λοιπὸν εἰς τοῦ θεοῦ μου. Ὁ Βινιορὺ ἔμπορεῖ νὰ μᾶς πῆ ποῦ εἶνε.

— Κύριε Μάξιμε, πᾶμε ὅπου θέλετε. Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως πῶς ἂν πατήσω τὸ πόδι μου ἐστὶ γραφεῖο, δὲν θὰ μὲ ἔξαναφήσουν νὰ φύγω. Καὶ προτιμῶ καλλίτερα νὰ περπατήσω.

— Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ σὲ κρατήσουν μὲ τὸ ζῆρι. Ἐχεις ἄδειαν ὡς ποῦ νὰ ἔμπορέσης νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ χέρι σου.

— Τὸ χέρι ! τὸ εἶχα ἔξεχάσει. Καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶμαι ἀκόμη κουλοχέρης, ἀλλὰ καὶ πάλι ἔμπορῶ νὰ κάνω τὴν δουλειά μου.

— Ἐννοιά σου καὶ ὁ Βινιορὺ δὲν θὰ σὲ κρατήσῃ, μάλιστα ἂν θέλῃς νὰ ἔξυρῃς θὰ σὲ περιποιηθῆ, γιὰτὶ ὅλοι σὲ ἀγαποῦνε.

— Ναί, μὰ ὄχι ὁ μπάριμπα Ντουλεβάν, οὔτε ὁ Μαλικόρν, οὔτε ὁ Ἰωσήφ.

— Τί τοὺς ἔκανες ;

— Τίποτε, κύριε Μάξιμε. Καὶ ὅμως δὲν ἔμπορῶ νὰ μὲ ὑποφέρουν πρὸ πάντων ἐκεῖνος ὁ Ἰωσήφ.

— Τί σὲ μέλλει ἐσένα, παιδί μου. Ἐσὺ ἔχεις μὲ τὸ μέρος σου τὸν θεὸ μου καὶ τὴν ἐξαδέλφη μου Ἀλίκη.

— Τί καλὴ ποῦ εἶνε. Πῶς θὰ εύχαριστηθῶ ἂν τὴν ἰδῶ νὰ εὐτυχῆσῃ. Εἶνε ἀλήθεια, κύριε Μάξιμε, πῶς θὰ πανδρευθῆ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ;

— Δὲν πιστεύω.

— Τόσῳ τὸ χειρότερο, γιὰτὶ τὴν ἀγαποῦσε.

— Σοῦ τὸ εἶπε ;

— Ὅχι, μὰ ἐκεῖνο φίνεται.

— Ναί μὰ τώρα πειὰ ὄχι, γιὰτὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

— Δὲν θὰ γυρίσῃ ;

— Ποιὸς ἔξυρει. Τὸν ζητῶ νὰ τὸν εὔρω.

Κατὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσε πάραυτα πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Μαξίμου.

Ὁ Γῶγος, μὴ παύων τὴν φλυαρίαν του, ἀφ' ἧς ἐξῆλθε τοῦ θυρωρείου τῆς μάμμης του, ἐσίγησεν ἤδη καὶ περιέπεσεν εἰς βαθείας σκέψεις.

Ὁ Μάξιμος τὸν ἔβλεπε διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ἐκ τῆς σοβαρᾶς δ' ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας τοῦ παιδὸς ἐνόησεν ὅτι προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ περισυλλέξῃ τὰς ιδέας του. Πράγματι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Καρνοέλ ἀπεκάλυπτεν εἰς αὐτὸν συγκεχυμένας ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας προσεπάθει νὰ συνδέσῃ πρὸς ἀλλήλας.

Μικρὰ λάμψις ἐσκέδασε τὰ σκότη τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ πολὺ ἀβεβαία, καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν ἐφάνετο ἔτι.

Καὶ ὅμως αἱ διαυγεῖς αὐταὶ στιγμαὶ ἐνέφαινον πρόοδον, ἦτο δὲ πιθανὸν ὅτι περιστασίς τις, μίᾳ λέξις μόνον θὰ ἤρκει διὰ νὰ φωτισθῆ ὁ νοῦς του.

Ἡ σιωπὴ παρετείνετο καὶ κατῆλθον δι' ὅλου τοῦ μήκου τοῦ μπουλβάρ Μαλέριμπ, χωρὶς ὁ Γῶγος ν' ἀθρῶσῃ λέξιν.

— Μπα, ἔνας ποῦ μοῦ μοῦ μοῦ μοῦ ! ἀνέκραξε παρατηρήσας ὑπέρτερον τινα ἐνδεδυμένον ἀκριβῶς ὡς αὐτός. Μοῦ πῆρε τὴν στολήν μου, τὰ κομμάτια μου καὶ τὸ κασκέτον μου. Καὶ πάλι ὅμως γιὰ ἴδῃτέ τον πῶς φαίνεται κουτός.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ πληροφορήσῃ τὸ παιδίον ὅτι ὁ ὑπέρτερος ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἀντικαταστάτης του, καὶ ἀπέφυγε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις εἰς τὸν θυρωρὸν προσατενίζοντα μετ' ἐκθάμβου ὄμματος τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Γῶγον.

Ὁ Μάξιμος κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν προστατευόμενόν του διήλθε χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς ὑποκλίσεις τοῦ μπάριμπα Ντουλεβάν καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ γραφεῖον.

Ὁ Γῶγος ἐβάδιζε κεκυφῶς ὡς μαθητῆς ὀδηγούμενος εἰς τὸν διδάσκαλόν του τοῦ ὁποίου φοβεῖται τὸ βούνευρον.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ὑπῆρχε κόσμος πολλὸς ἀναμένων παρὰ τὰ θυρίδια, καὶ μικρὸς τις καὶς ὑπέρτερος, περιμένων νὰ ἐλθῆ ἡ σειρὰ του, ἐχαιρέτισεν οἰκειῶς διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς τὸν Γῶγον.

— Βλέπεις πῶς ἔχεις ἀκόμη φίλους, εἶπε σιγαλῆ τῆ φωνῆ ὁ Μάξιμος. Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Γῶγου.

Ὁ Βινιορὺ ἦτο ἀπασχολημένος νὰ κατατάσῃ χρηματικὰς ἀξίας ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ, ὅτε ἰδὼν τὸν Μάξιμον ἀνέκραξε :

— Τί ! πάλι σύ ;

— Τὸ πάλι δὲν εἶνε πολὺ εὐγενές, ἀλλὰ σοῦ τὸ συγχωρῶ, διότι ἔχεις βλέπω δουλειά. Δὲν θὰ σὲ ἀπασχολήσω ὅμως πολὺ. Ἦλθα νὰ σοῦ παρουσιάσω ἓν παιδί γνωστόν σου. Μὰ ποῦ πῆγε καὶ χώθηκε ; προσέθηκεν ὁ Μάξιμος, περιφερόμενος περὶ ἑαυτόν.

Ὁ Γῶγος ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ταμίου καὶ θέλων ἴσως ν' ἀποφύγῃ τὴν γειτονίαν του, ὑπέσέδου ὀπισθεν τοῦ Μαξίμου καὶ ἐκρύβη ὑπὸ τὴν θύραν τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ὁ Βινιορὺ δὲν ἐδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν Γῶγον οὕτω κρυβέντα καὶ ἠναγκάσθη ὁ Μάξιμος νὰ τὸν παρουσιάσῃ κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περιλαϊμίου.

— Νὰ τον ! ἐπὶ τέλους, ἀνέκραξεν ὁ ταμίης ἐκπληκτος, διότι ὁ Μάξιμος ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον κατηγορεῖ τὴν πρῶταν ἀκόμη ὡς δρᾶστην ἢ συνένοχον τῆς κλοπῆς. Ἐγιατρεύθη λοιπὸν ; Μὰ ὄχι, ἀφοῦ φαίνεται μόνον τὸ ἔνα σου χέρι. Πῶς πάγει τὸ ἄλλο ;

— Τὸ ἄλλο κρέμεται ἀπὸ τὸ λαϊμό μου. Πετῶ μονάχα μὲ τὸ ἓνα πτερόν, εἶπεν ὁ Γῶγος. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο μοῦ κάνει, κύριε Βινιορὺ, καὶ ἂν ἔχετε καμμιά δουλειά. . .

— Δὲν ἔμαθες λοιπὸν πῶς ὁ διευθυντῆς ἐπῆρε ἄλλον ;

— Ἐκεῖνη τὴν κουκουβάγια ποῦ εἶδα ἴσῃν πόρτα, ἀνέκραξεν ὁ ἔγγονος τῆς χήρας Πιριάκ. Δὲν τὸ πίστευσα ! Καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἐκέρδησε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Ἐχει δίκιο, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Δὲν ἤξεύρω ποῦ πῆγε καὶ τὸν ἔετρώπωσεν ὁ θεὸς μου ἐκεῖνον τὸν βλάκα.

— Εἶνε χωρικός καὶ δὲν ἐξύπνησεν ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ δὲν εἶνε ὀκνηρὸς ὅσον καὶ αὐτὸν τὸν κατεργάρον, εἶπεν ὁ ταμίης.

— Ἐγὼ τρέχω, ἐγὼ ὀκνηρὸς ! ἂ κύριε Βινιορὺ, αὐτὰ τᾶκανα ἄλλοτε, τώρα εἶμαι φρόνιμος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔπαθα ἐκεῖνην τὴν συμφορὰ.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, εἶχες ἀνάγκην ἀπὸ μᾶθημα. Ἐδάρθηκες λοιπὸν μὲ τίποτα μάγκαις ὅσον καὶ σέ ;

— Ὅχι . . . δηλαδῆ, δὲν ἤξεύρω.

— Δὲν ἔθυμάται τίποτε, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Πρὸ ὀλίγου, ὅταν ἐπῆγα νὰ τὸν πάρω ἀπὸ τῆς μάμμης του, ἐνόμιζεν ὅτι χθὲς ἦτο ἐδῶ εἰς τὸ γραφεῖον.

— Χμ ! ἐψιθύρισεν ὁ Βινιορὺ δεικνύων ὅτι δὲν κατεπεῖσθη ἔτι.

Καὶ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ Γῶγου.

Τὸ παιδίον ἐφάνετο ὅτι ἐλησμόνησεν ἤδη ὅτι τὸν ἠρώτων. Ἐστράφη πρὸς τὴν θυρίδα τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ τὴν ἐξῆταξε προσεκτικῶς ἐκ τοῦ πλησίον.

— Μπα ! ἀνέκραξεν αἴφνης, ἀλλάξατε τὸ ὄνομα ;

— Ποιὸ ὄνομα ;

— Τὸ ὄνομα ποῦ ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιον ἄλλοτε ἦτανε τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης . . . καὶ τώρα . . .

— Πῶς τὸ ἔξυρῆς ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Βινιορὺ.

— Τὸ ἔξυρω, διότι τὸ εἶδα.

— Πότε ;

— Ἄ ! αὐτὸ δὲν τὸ θυμοῦμαι. Καὶ πρὶν ἀπὸ κεῖνο τὸ ὄνομα εἶχον ἓν ἄλλο.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου καὶ ὁ ταμίης ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως.

— Καὶ ὁ μηχανισμὸς του, ἐπανελάθεν ὁ Γῶγος, ἐνεοργεῖ ἀκόμη ;

— Ὁ μηχανισμὸς ! ἐπανελάθεν ὁ Βινιορὺ.

— Ναί, ἐκεῖνα τὰ χέρια ποῦ πιάνουν τοὺς κλέπτας. Ἄ ! νᾶτα, εἶπεν ἠρέμα ὁ ἔγγονος τῆς χήρας Πιριάκ, ἐγγίζων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν σιδηρὰν ράβδον ἐξερχομένην διὰ τῆς πλευρᾶς τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ὁ Μάξιμος, συγκεκινημένος ὡς καὶ ὁ φίλος του, ἔλαβε τὸ παιδίον διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸ ὠδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ὁ νέος συνεταῖρος τοῦ κυρίου Δορζέρ ἀπεσύρετο ἅμα ἤθελε ν' ἀπομονωθῆ.

Ὁ Βινιορὺ ἐνόησε καὶ τοὺς ἠκολούθησεν.

Ἐἰσῆλθον μετὰ τοῦ Γῶγου καὶ ἐκλείσθησαν.

— Ἄ ! ὠραία τὴν ἐδιορθώσατε αὐτὴν τὴν ποντικώτρυπκ, εἶπεν ὁ Γῶγος χωρὶς νὰ συγκινηθῆ. Ἦταν γεμάτη ἀπὸ χαρτιὰ καὶ δὲν ἐχωροῦσε κανεὶς οὔτε νὰ σταθῆ.

— Σὺ ὅμως ἐχωροῦσες, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Διάβολε, ἐγὼ δὲν εἶμαι παχὺς καὶ δὲν πιάνω πολὺ θέσι.

— "Ωστε έμβηκες λοιπόν καμμιά φορά;
— Θαρρώ ναί... αλλά δέν είμαι και πολύ βέβαιος... γιατί... ξέρετε δέν 'θυμούμαι πια."

— Προσπάθησε νά 'θυμηθής.

— Προσπαθώ και δέν 'μπορώ.

'Ο Μάξιμος έκάλεσε διά σημείου τον Βινιού, και έπορευθήσαν άμφοτεροι εις τόν βάθος του δωματίου, αφήσαντες τόν Γώγον καθήμενον επί καθίσματος πλησίον τής θύρας.

— Τί λέγεις γι' αυτά, ήρώτησε χαμηλοφώνως ό άνεψιός του κυρίου Δορξέρ. Βλέπεις τόρα πώς είχα δίκαιον άμα σου έλεγα πώς αυτός ό μικρός είνε άνακατεμένος εις τήν ύπόθεσιν τής κλοπής; Φως φανερόν πώς είχε κρυβεί έδω για νά 'δής τό μυστικόν του μηχανισμού. Μας ώμολόγησε δέ πώς ήξευρε και τήν λέξιν. Αρχίζω νά σκέπτομαι πώς πολύ άνόητα έφευρήκαμε 'στην αρχήν.

— Και γ'ω αυτό σκέπτομαι, είπεν ό Βινιού. Αυτό τό παληόπαιδον θά 'έδωκε τουλάχιστον πληροφορίας εις τους κλέπτας. Δέν είνε όμως άρετός λόγος ό ό κύριος δε Καρνούλ δέν είνε ένοχος, προσέθηκε δειλώς.

— Υποθέτεις λοιπόν ότι συνεννοήθη με τόν Γώγον διά νά... Και πράγματι δέν είνε άπίθανον. 'Ο Γώγος τόν άγαπούσε πολύ. Από μιζς ώρας τόρα όλο περί αυτού μου 'μιλούσε.

— Και... ξέυρει πού είνε;

— Τό ήξευρε, πολύ πιθανόν... αλλά τό έλησμόνησε, καθώς και όλα τ' άλλα.

— Πιστεύεις λοιπόν πώς ή άπώλεια τής μνήμης δέν είνε προσποιητή;

— Αν ήταν προσποιητή, δέν θά 'έλεγε τόσα άφρονά λόγια, δέν θά 'έλεγε πώς έδιάβασε τό όνομα τής 'Αλίκης εις τήν θύραν του χρηματοκιβωτίου, ούτε για τόν μηχανισμόν των μαγγάνων, και ούτε ήθελεν έκπλαγεί διά τήν μεταμόρφωσιν τής αποθήκης εις γραφείον. Δέν ήτο ύποχρεωμένος νά προδοθή έτσι.

"Αλλως τε, αν θέλης νά πεισθής ότι λέγω άληθή παρατήρησέ τον. Φτειάνει ένα πετειναράκι μ' ένα πλαιϊό φακέλλο πού 'βρήκε 'κει πέρα, και ή ένασχόλησις αύτή τόν έχει άποροφήσει. Είμαι βέβαιος πώς δέν 'θυμάται τίποτε άπ' όσα μας είπε.

— Όπως και αν είνε θά κάνωμε καλά νά τόν έρωτήσωμεν άκριβώς.

— Αν τόν έρωτήσωμεν, δέν θά έπιτύχωμεν τίποτε. Τόν μελετώ άφ' ότου περιπατούμαι μαζί και παρετήρησα ότι όσφ τόν έρωτῶ τις, τοσοῦτῳ ολιγότερον άποκρίνεται. 'Η διαύγεια του πνεύματός του επανέρχεται αϊφνης επί τή εύκαιρία συμβεβηκότος τινός, και παύει άμα τόν στενοχωρήσει τις δι' έρωτήσεων.

Συνεπέρανα λοιπόν ότι πρέπει νά περιουσιωθώμεν αναφέροντες εις αυτόν όνόματα και πράγματα έχοντα σχέσιν προς τήν ύπόθεσιν τής κλοπής. 'Η μνήμη θά του επανέλθῃ πιθανόν μίαν στιγμήν και τότε δέν θά λησμονήσωμεν ήμεις τί θά 'πῆ.

— Όπως δήποτε δέν διακινδυνεύομεν

τίποτε αν τόν έρωτήσωμεν. Είμαι τής γνώμης όμως ότι δέν πρέπει νά 'πούμε τίποτε εις τόν κύριον Δορξέρ.

— Πράγματι, είνε άνωφελές νά τόν αναμιζώμεν εις αύτήν τήν ύπόθεσιν. Μπορούμε νά του διηγηθώμεν τό πράγμα όταν έπιτύχωμεν.

— "Αλλως τε ύπεσχέθην εις τήν μάμμην του Γώγου ότι δέν θά πάθῃ τίποτε ό έγγονός της, και αν ό θεός μου έμάνθανε τί συμβαίνει ήθελε δυσχερησθῆ μ' αυτό τό παιδί. "Ας ενεργήσωμεν μόνοι μας είνε προτιμότερον. "Αλλά πώς πρέπει ν' αρχίσωμεν;

— Αν άνοιγαμεν όμιλίαν για τό κομμένο χέρι, ώστε νά μας άκούη;

— Όχι, απεκρίθη ό Μάξιμος μετά μικράν σκέψιν. Τό κομμένο χέρι, θά ήνε τό τελευταίόν μας έπιχείρημα. Με άφίνεις έμέ νά διευθύνω τήν συνδιάλεξιν;

— Ευχαρίστως. Σῦ τὰ καταφέρεις καλλίτερα από έμέ.

"Επεται συνέχεια.

ΑΙΣΙΟΠΟΣ

ΠΩΣ ΤΟ ΕΠΗΡΑ!

Πρωτότυπον διήγημα

Θά άνεγνώσατε βεβαίως εν ταίς έφημερίσι, πρό τινων ήμερών:

"Ο κ. Α. Δ... δούς τας νενομισμένας εξετάσεις, έγινετο διδάκτωρ τής Νομικής, με τόν επίσημον βαθμόν "Αριστα".

Τούτο δέν είνε περίεργον. Τό περίεργον όμως είνε ό τρόπος, δι' οῦ κατώρθωσα νά λάβω τόν βαθμόν αυτόν και τό είδος τής μελέτης, τό όποιον πρώτος έγω 'ίσως έφεύρον, και διά τήν έφεύρεσιν ταύτην δέν σῶς ζητῶ προνόμιον.

Οὔτος ό πρόλογός μου. "Ηδη άκούσατε.

Πού έγενήθη και πού έτελείωσα τὰ γυμνασιακά μου μαθήματα, περιττόν νά σῶς είπω, ως επίσης περιττόν είνε νά σῶς άπαριθμήσω τὰ προτερήματα ή έλαττώματα του έαυτου μου. Παρουσιάζομαι πρό υμῶν 'Ακαδημαϊκός πολίτης και από τής πρώτης ήμέρας, καθ' ήν επάτησα τόν πόδα επί των Προπυλαίων, αρχεται ή έφαρμογή του προγράμματός μου, όπερ συντάξα εὐθύς ως άπελύθην του Γυμνασίου, εν ήλικία δεκαεξέ έτων.

'Ενεγράφην εις τήν Νομικήν Σχολήν, εναντίον όλων των πρακτικῶν προλήψεων του μακαρίτου πατρός μου. 'Ησθάνομην έρωτα προς τήν επιστήμην ταύτην, ήν χαρακτηρίζει μεγάλη έλευθερία ενεργείας.

Δέν έδίστασα λοιπόν διόλου ν' άφοσιωθῶ όλως εις τήν επιστήμην αύτήν, και τοι ήμην βέβαιος, ότι ό πατήρ μου οὐδέποτε θά μοι έσυγχῶρει τήν περικοπήν ταύτην των τελευταίων του διαταγῶν.

'Επρομηθεύθην όσα βιβλία μοι ήσαν αναγκαία διά τό πρώτον έτος. Συνεβουλεύθην τήν κεφαλήν μου τινων καθηγητῶν τὰ μαθήματα ν' άκροῶμαι, και ήρχισα άμέσως τήν μελέτην μου.

Θά με φηναίεσθε 'ίσως ως σχολαστικόν τινά, κρατούντα εν ταίς χερσί τας

Εισηγήσεις του Δημαρχῶ, ή τό Κληρονομικόν του Παπαρρηγοπούλου, και τρέχοντα, άμα τῆ δύσει του ήλιου, νά κλεισθῆ εν τῷ δωματίῳ του.

Με συγχωρείτε, άπατάσθε.

"Όταν δέν είχαν μάθημα εν τῷ Πανεπιστημίῳ, είνε άληθές, ότι δέν έτρεχον εις τὰ καφενεῖα και δέν έχάζεον εις τους δρόμους, αλλά δέν εκλειόμεν και εις τό δωματίόν μου. Σῶς φέρω μάρτυρας τους ολιγίστους μου φίλους, οίτινες μ' έβλεπον, οὐχι σπανίως, εις τους Στύλους και εν τῆ πλατεία του Συντάγματος, μόνον όταν έπαιζεν ή μουσική. 'Ετι δέ πλέον και ποιούντα συχνότατα έκδρομάς εις Πεντέλην, 'Αμαρούσιον και λοιπά γειτονικά χωρία, πράγμα τό όποιον σεις οί πρωτευουσιάνοι οὐδέποτε πράττετε, εκ φόβου μή άπωλέσητε τήν ώραίότητα του προσώπου σας εν τῷ ελευθερῷ αέρι, και διότι εν τῆ έξοχῇ δέν εύρισκετέ τινα, εις όν νά επιδείξητε τὰ προτερήματα του πνεύματός σας.

Ζηλεύω ή μάλλον έζήλευον, τῆ άληθεία, τήν καθεστηκυίαν ζωήν σας, αλλά, τί τὰ θέλετε, ήμην συνειθισμένος νά άναπνέω καθαρόν αέρα και τοιοῦτον, σῶς βεβαίῳ, δέν εύρισκον εντός τής πόλεως 'Αθηνῶν.

Βλέπετε λοιπόν ότι πᾶν άλλο έπρακτον ή έμελέτων τήν ήμέραν και ότι ήκιστα ήμην σχολαστικῶς παραδεδομένος εις τήν μελέτην. "Αλλά τότε, θά ζητήσετε νά μάθητε πώς επήρα τό "Αριστα." "Ακούσατε.

"Αμα ή νύξ έροίπετε τὰ σκότη της επί τής γῆς και τὰ άστρα δειλά-δειλά άνεφαινοντο εν τῷ οὐρανῷ, έλάμβανον εκ του δωματίου μου τό βιβλίον μου και μετέβαινον εις τό... καφενεῖον!

— Πῶς! θά ανακράξετε, εις τό καφενεῖον;

— Μάλιστα, εις τό καφενεῖον και έχετε ολίγην ύπομονήν. Δέν επήγαίνα εκει νά παιζῶ ζατρίκιον ή πιλιάρδον, άλλ' άπλούστατα 'να μελετήσω! Μή ταράττεσθε. Δέν λέγω άδύνατα. Διέτακτον λοιπόν καφέν και από τής ώρας εκεινης μέχρι της ώρας, καθ' ήν ό καταστηματοάρχης θά έλάμβανε τας κλειδας, 'να κλείσῃ τό κατάστημά του, έγω... έμελέτων!

— Γελᾶτε;.. Είνε άδύνατον, λέγετε;

— Και έγω γελῶ με τήν άπιστίαν σας και σῶς λέγω ότι είνε δυνατόν, και έχω εύσυνειδητότατον μάρτυρα τό "Αριστα" του πτυχίου μου. 'Εκτός αυτού δύνανται νά μαρτυρήσωσιν όλοι οί παντοπῶλαι των 'Αθηνῶν, ότι οὐδέποτε ήγόρασα εκ του κατάστημάτός των πετρέλαιον ή άλλην φωτοδόχον ουσίαν. 'Εάν εισέτι δέν επείσθητε, δύναμαι νά επικαλεσθῶ τήν μαρτυρίαν τής σεβαστῆς μου ύπηρετριάς, τής κυρᾶ Γεώργαινας, ήτις, όσάκις ήρχετο νά καθαρίσῃ τό πενιχρόν μου δωματίον και νά διορθώσῃ τήν κλίνην μου, έσταυροκοπέιτο μή βλέπουσα ούτε μίαν κανδύλαν "για κάθε ανάγκη", ούτε εν πυρετόν διασιγάρον.

'Εάν αἱ μαρτυρίαι τής αξιοσεβάστου